

Sygnatura akt VI W 5800/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15-03-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu w dniu 15-03-2016 r.

sprawy przeciwko E. B.

córcie B. i B. z domu B.

urodzonej (...) we W.

obwinionej o to, że

w dniu 10.09.2015r. około godz. 08:30 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania, wskutek czego uderzyła w zaparkowany samochód m-ki S. (...) nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie i straty w mieniu na szkodę K. C. i L. C.

tj. o czyn z art. 97 kw

I. uznaje obwinioną E. B. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (stu);

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 września 2015r. K. C. zaparkowała samochód m-ki S. (...) nr rej. (...) przy ul. (...) we W.. Następnego dnia, tj. 10 września 2015r., ok. godz. 8.30, podczas wyjazdu z miejsca parkingowego przy ul. (...) we W. obwiniona E. B., kierując swoim samochodem m-ki O. (...) o nr rej. (...) uderzyła w w/w pojazd S. (...), powodując jego uszkodzenie (przetarcie na prawych tylnych drzwiach i prawym tylnym błotniku ciągnące się do tylnego zderzaka, zarysowanie na tylnym kołpaku na kole z prawej strony). Po wykonaniu tego manewru obwiniona odjechała z miejsca zdarzenia.

Uszkodzenia auta pokrzywdzona stwierdziła, gdy kolejnego dnia, tj. 11 września 2015r., ok. godz. 7.15 udając się do pracy przysłała do samochodu. Zastała wówczas na przedniej szybie za wycieraczką kartę z informacją co do m-ki samochodu i nr rej. - O. (...) nr rej. (...). Tego samego dnia złożyła zawiadomienie o popełnionym wykroczeniu.

W dniu 14 września 2015r. pokrzywdzona spotkała się z obwinioną, spisała oświadczenie, w treści którego wskazany został przebieg zdarzenia, które to oświadczenie obwiniona podpisała.

dowód: zeznania św. K. C. k. 5/v i z dnia 15 marca 2016r.; pisemne oświadczenie k.12

E. B. ma (...)lat, ma wykształcenie średnie, pracuje jako księgowa na 1/2 etatu, zarabia (...)zł, jest rozwiedziona, ma dorosłe dziecko w wieku 21 lat, które studiuje i pracuje, nie była wcześniej karana sędownie, nie chorowała i nie leczyła się odwykowo, neurologicznie, psychiatrycznie.

dowód: wyjaśnienia obwinionej k.16 i z dnia 15 marca 2016r.; dane o karalności k. 17

W toku czynności wyjaśniających obwiniona oświadczyła, że przedstawiony jej zarzut zrozumiała, i że się do niego przyznaje. Wyjaśniła, że przyznaje się do spowodowania kolizji, że było to najprawdopodobniej podczas manewrów, które wykonywała w tamtym miejscu, chcąc wyjechać z miejsca parkingowego. Dodała, że spisała oświadczenie dot. tej kolizji drogowej z właścicielem uszkodzonego pojazdu oraz wniosła o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie jej kary grzywny w wysokości 100 zł.

Na rozprawie w dniu 15 marca 2016r. obwiniona także przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i stwierdziła, że zarysowała auto, dodała, że szkoda została pokryta przez ubezpieczyciela, i że ona podpisała oświadczenie, które sporządziła K. C., z którym się zgadzała. Podtrzymała wniosek o wymierzenie jej kary 100 zł grzywny, gdyby nie można było sprawy umorzyć.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej albowiem są one konsekwentne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka K. C. i pisemnego oświadczenia sprawcy kolizji podpisanego przez obwinioną, które to dowody wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały. W związku z powyższym i te dowody Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne.

Żadnych wątpliwości nie budziły też dane o karalności obwinionej.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionej nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym zrealizowała ona wszystkie znamiona zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie przewidziane w art. 97 k.w., którego karalność nie zależy od woli pokrzywdzonego albowiem o tym, czy wykroczenie jest ścigane tylko na jego żądanie decyduje przepis procesowy zawarty w przepisie statuującym dane wykroczenie, a więc kodeks wykroczeń lub inna ustawa szczególna. W treści art. 97 kw nie wprowadzono, tak jak w przypadku niektórych innych wykroczeń, zapisu że jego ściganie następuje na żądanie pokrzywdzonego, stąd też nie miał tu zastosowania przepis art. 6 § 3 kpw, mający w realiach niniejszej sprawy odnosić się do oświadczenia pokrzywdzonej z k. 11.

Wykroczenie z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym. Na obwinionej, która ma prawo jazdy ciężary domniemanie, że zna wszelki przepisy w/w ustawy, do respektowania których jest zobowiązana kierując samochodem. Tymczasem wykonując w wyżej opisany sposób manewr wyjazdu z miejsca parkingowego obwiniona nie zachowała szczególnej ostrożności wymaganej przepisem art. 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym, przez co popełniła wykroczenie przewidziane w art. 97 kw.

Wymierzając obwinionej karę Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą przyznanie się obwinionej, podpisanie oświadczenia sporządzonego przez pokrzywdzoną oraz jej dotychczasową niekaralność, choć ta powinna być powszechnie obowiązującą normą. Okoliczności obciążających Sąd nie znalazł.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, w wysokości wcześniej proponowanej przez strony, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o wskazane przepisy, uwzględniając sytuację rodzinną i majątkową E. B., Sąd zwolnił obwinioną w całości od ponoszenia przez nią kosztów postępowania zliczając je na rachunek Skarbu Państwa.